
Zágorec-Csuka Judit

MEGJÖTTÜNK

Megjöttünk, nehéz, agyagos
sár ragadt szekereink kerekére,
mint a ránk nehezedeő kor.

Megjöttünk, de már elkéstünk,
mint minden, ami késve
jön, végre megpihenhetünk.

Megjöttünk, mint a gólyák,
de félig megrakott fészkeinket
lassan lepi be az út pora.

Megjöttünk, de a messzeségből
még integet dédapám, tekintete
elkísér, megígéz, betakar.

Megjöttünk, de utunkat
nem követik, ősvényeink
szűkülnek, hangunk bereked.

Megjöttünk, hiszen félelemben
születtünk, félelemben halunk meg,
kiszolgáltatottan.

TÉLUTÓ

Valami mégis kimaradt ebből a télből,
pedig kellett volna még valami biztató,
mint kenyérnek a só, földnek az eső,
növényeknek a napfény.

Valami mégis kimaradt ebből a télből,
telefonhívásaidból, egy feléd közeledő
férfi kézből, gyermekded mosolyodból,
önfeledt pillantásodból.

Valami mégis kimaradt hosszú utadból,
a házfalaktól leomló vakolatból,
félelmeidből, zakatoló szívedből,
mindenből, ami szárnyakat adhatott
volna, de hideg és fénytelen télutó
volt, fehér hóesés fekete szívedben.

EGYEDÜL VOLTÁL

A Kis herceg tiszteletére

Egyedül voltál a csillagok közt,
kertész voltál az én kertemben,
barátot kerestél, s megtaláltál
engemet.

Szeretted, hogy a Nap lemegy,
ahogy lehunyják szemüket a
csillagok.

Kertembe rózsát ültettél,
hiába van most a sok virág,
ha a Nap lement, s te elmentél,
mert vártak rád a Tejút
csillagai.